

1. at de paa de foran omhandlede kirkelige Valglister opførte Vælgere ved almindelig Stemmeferlighed vælger en af mindst 3 Ansøgere, som præsenteres dem af Ministeriet efter forud indhentet Erklæring fra Stiftets Biskop, og at den saaledes valgte udnævnes til Embedet,
2. at der ikke indføres Præstevalg, uden at der samtidig gives en Præselønningslov under Hensyn til de ved Præstevalg skabte nye Vilkaar for Præstestanden,
3. at der bliver truffet Foranstaltninger til saa vidt muligt at forebygge Brugen af utilladelige Midler til at paavirke Stemmegivningen ved Præstevalg, og at i alt Fald den ved Ordinationen afgivne Erklæring om ikke at have benyttet uhæderlige Midler for at indkomme i dette Embede gentages ved hver Forflyttelse,
4. at Prøveprædikener ikke tillades.“

V.

Endelig vedtoges med 55 Stemmer for, ingen imod, medens 1 afholdt sig fra at stemme, følgende Slutningsresolution:

„Landemodet beklager, at Tiden ikke tillader at forhandle de i det ovennævnte Cirkulæres 3die sidste Stykke omhandlede Punkter. Og i Erkendelsen af, hvor indgribende de nye Love om Brug af Kirkerne og om Valgmenigheder kan blive for den danske Folkekirkens Liv, maa Landemodet desto mere indtrængende gentage sit ovenfremførte Ønske om, at det høje Ministerium vilde foranledige en forberedende Synode sammenkaldt.“

Den ovenfor givne Meddelelse om Forhandlingerne skal jeg tillade mig at ledsage først med nogle oplysende Bemærkninger til de forskellige Afsnit af Landemodets Udtalelser, derefter med mine egne, mere specielle Ytringer om de af Folketinget vedtagne kirkelige Lovforslag.

ad I.

Der var paa Landemodet en uskrømtet Paaskønnelse af, at Ministeriet havde villet lade Gejstligheden som Helhed komme til Orde i disse vigtige kirkelige Anliggender. Forhandlingens Grundstemning var Enighed om, at Tiden er inde og Lejligheden bør benyttes til at faa Folkekirkens Forhold ordnede ved Lovgivningsmagtens Hjælp og i den af Ministeren angivne Retning, saaledes at Menigheden faar mere Indflydelse end hidindtil, og at Kirken gennem en Forfatning faar Raadighed over sine egne indre Anliggender. Det vilde derfor være en fuldstændig Misforstaaelse af den som Nr. I vedtagne Resolution, dersom der blev tillagt den det Formaal at lægge Hindring for eller at fremkalde en Forhaling af det paatænkte Lovningsarbejde. Dens Hensigt har alene været denne dobbeltsidige, at fastholde det sande evangelisk-lutherske Kirkebegreb og at opnaa en alsidig, kirkelig-sagkyndig Gennemarbejdelse af de vanskelige Spørgsmaal.

Det vilde have været et hierarkisk Misgreb, om den sammenkaldte Gejstlighed havde afgivet sit Votum uden at fremhæve, at til en virkelig kirkelig Udtalelse maa ogsaa Menighedens Lægelement være medvirkende. Og det vilde have været kirkelig Utroskab at fortie, at Menighedens Lægelement som samvirkende med Præsteskabet til en Udtalelse i Kirkens Navn ikke kan erstattes ved den af politiske Valg fremgaaede Folkerepresentation paa Ting. Derfor maatte Landemodet, da Ønsket om Nedsættelsen af en under kirkelige Hensyn sammenkaldt Kommission tidligere var blevet afslaaet, fæste sit Blik paa den anden Mulighed, en *forberedende Synode* eller